

**MEORAOT TAM
(TEMUNOT MI-HAYE
BENE HA-NE'URIM BE-
AMERIKAH)**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649095445

Meoraot Tam (temunot mi-haye bene ha-ne'urim be-Amerikah) by Mark Twain

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

MARK TWAIN

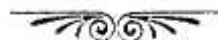
**MEORAOT TAM
(TEMUNOT MI-HAYE
BENE HA-NE'URIM BE-
AMERIKAH)**

- כמחרה בקרוב • אנחנו נאסוף את הנערים ונעריך את סדר-המלוואים
אולי עוד בלילה הזה.
- קלואים הללו מה הם?
- זאת אומרת: להקשבע, שנעמד איש ליטין רעדו, שלא ננלה
את סודות-החבורה אף אם יקרעו אותנו לגזרים, ולנקום את קמו של כל
אחד מן החבורה.
- האץ, מה נעים!
- כמובן, נעים! וכל השבועות הללו צריכים להקשבע בוקא בחצות-
הלילה, במקום הזוהר יקצם והוותי נורא – הייתה ומעוקת-רוחות הם מקומות
מן המובחר, אבל הם נחרבו כלם.
- אך בכל-אופן בחצות-הלילה – לא ישנה!
- כן, וגם נשבעים על ארנו של מה, ודגמטים בדם.
- דברי זה יראוי להקשטע! אמת, יפה גולטת מפריטיות, יפה קפדי
רבות מנינס! הנה בטוח, תס, אני לא אבדה עתה מבית-האלמנה, ובאשר
אזכה להיות לשודד מפורסם, והכל ישיחו בי, הו, כמה תתנאה או האלמנה,
כי אספה אותי אל ביתה!

הרבי ברה,

בזה אנחנו גומרים את ספרי-המאורעות, בהיות הספר הזה בעיקרו
דברי-ישי חייו של נער קטן, החובה להסתיק באן: כי אם יקשך קלאה,
עלול הוא להתהפך לדברי-ישי חייו של איש סנדל, הכותב ספור על חי
הגדולים, חיי הוא ודוע בדיוק באיזה מקום הוא עריך לעמוד: בחתונה: אך
בישואו מספר מאורעות על חי בני הנעורים, מוכיח הוא לשים קץ בכל
מקום שיש רק אפשרות לך.

רוב הנפשות הפועלות בספור זה, עדין היות וקצמות כשלות
ובהצלחה, בקרב הימים אולי יהיה כנאי לתמשך את ספרי-קורותיהם של
הנערים והנערות, וליאות, איזה מין של אנשים ונישים יצא מהם: לכן, יפה
עתה שתתקן, כדי שלא לנלות למפצע שום דבר מתוך אותה תקופת-החייהם.

– ימצאו חן! טמש כמו שתתחבב עלי הישיבה על גדלים לחשות!'
לאחרי שאַתְּרַגל בכך. לא, תם, איני רוצה להיות עשיר, ואיני רוצה למות
מתוך שעטום באותם הדרים הנכרים והיפים. אני אוהב את היער ואת הגד
ואת ההביות הללו – ובהם אַרְבֵּק. ילך הממון לעזאזל! דוקא בשעה שמצאני
לנו כלי־צנן ומאוקה וכל מה שצריך לעלגות – בא האוצר הטעל וקלקל הכל!
תם מחר נִדְהַלְקָה ממנו:

– תינוק אתה, הוק! העושי איני מונע אותי כלל מהיות לגולן.

– האמנם? באמת ובתמים?

– באמת ובתמים, ואולם דע לך, הוק, כי לא נוכל לקבל אותך אל

התורה, אם לא תהיה מְלַבֵּש כהוגן.

ישמרתו של הוק צָרְבָה.

– לא תוכלו? בלוס לא קבלתם אותי בתור פִּיִּטְוִין?

– זהו ענין אחר לגמרי, שוֹרְד, גולן – זה אֶדְס־הַמַּעֲלָה, מהורר הרבה

יותר מִפִּיִּטְוִין, בארצות רבות עומדים השורדים בסדרתה עליונה של אצילות –
גִּדְאִים, נְסִיכִים וכדומה.

– אבל, תם, הלא תמיד הייתי ידיר ורָעִי – האמנם תשליכיני מלפניך?

לא תעזבני, תם? לא?

– לי לא איכפת הדבר, אני היית מקבל אותך באהבה – אבל מה

יאתרו הבריות? הם יאמרו: חבורה יפה בחי לו תם שויר! מיני פוֹתְחִים!'

קרועים־בלואים! והם יתְּפַנְּו אליך, הוק. תִּיָּטֵב הדבר בעיניך? גם בעיני לא.

הוק הדיש; מלחמה קשה התחוללה בקרב נפשו, לכַמֶּף אמי:

– יהי כן, אני אשוב אל האלמנה, אִשְׁב אָתָּה הדיש ימים ואשתדל

להתרגל, אך כִּנְאִי, כי תספְּתֵי אל החבורה שלך!

– טוב מאד, בן יקום! עתה לך עֶסֶד, ידיר גִּדְאִין, ואני אבקש

מאת האלמנה, שלא תרדק עִמְךָ כל־כך.

– אה, זה יפה מאד! אנא, עֲשֵׂה כדברך. תִּקְרָ נא האלמנה את

מסורתִי קצת, או אֶעֱשֶׂן רק כְּתִבָּא, אֶקַּלֵּל רק כְּהִשָּׂא, וכִּנְצָא כזה, ומתי

תצא החבורה שלך לסעולה?

(') בוֹעֵרוֹת. (') לְבוּשֵׁי קְרֻעִים.

ען של עצבות נָד על פניו של הוק, ויגיש את אותות השלֵוה וקורת־הרוח.

— אל תוסף לכבד אלו בענין זה. נסחה פבלתי — ולא איביל עוד. אותם מנהגיהם אינם לפי רוחי — לא הסבתי כדם. האלטנה טיבה אלה אבל היא נודת עלי נהיות שאיני יכול לעמוד בהן. מחויב אני לקום בכל בקך בשעה קבועה ולדוין, ולתת את שערות־ראשי לתלישה למסקנותיהם: ואיני נִשְׁאֵי¹⁾ לישן כדרי־העצים. מחויב אני ללבוש אותו הפלויש הצרוד המטנק אותי ממש — והוא מהוקק עלי בלִיבך, עד שגם חז לא יחלוף בו, ורוא קרש וסח בלִיבך, עד שאיני יכול לא לשבת ולא לשכב ולא להתגולל על הארץ... האלטנה אובלת עלי־י צלצול הפעמון, הולכת לישון עלי־י פי הפעמון, וקמה עלי־י הפעמון — הכל בלִיבך מִקְרֵי ומדִיק, עד שאין בי כח לשאת עוד.

— אבל, הלא כך מנהגו של כל אדם!

— לא איכפת לי כלל! אני איני ככל־אדם, ואיני יכל לשאת זאת. הרי ידי אסורות והגלי אסורות, דק לאכול מִקְרֵי לי ככל אֶת־נפשי — אבל איזה טעם ואיזו הנאה יש באכילה מִקְרֵי שבאו? ועל כל דבר זוכן אסור: רצונך לצוד הים — לך נִבְקֵשׁ רִשְׁיוֹן; להתרחק מנהר — נִבְקֵשׁ רִשְׁיוֹן, האלטנה אינה פִּיִּשָׁה לי לעשן, אינה פִּיִּשָׁה לעעק ולקלל, אינה פִּיִּשָׁה לא לפק וללא לִהַתְּנֵחַת ולא להתנַד בפני הבריות, וחזין מכל זה, הנה עוד מעט נִפְתַּח בית־הספר, ועלי יהיה ללכת וללטוד; לא, תם, היה לא תהיה! ואני אוסר לך, תם: לא טוב כלל להיות עשיר, לִהַתְּנֵחַ: העשרות מביאה לידי שעמום ולכל מיני יסורים, עד שרנד קין כדורך, יאולם הסכנות הללו והחבות הזאת — הן הן לפי רוחי, ומהן לא אֶפְרֵד עדי־עולם. שמענא, תם: הרי כל הפורענות הללו באו עלי דק כשביל אותו הממון: לכן, קח נא אתה גם את חלקי שלי, ולפעמים תתן לי פרוטות אחדות — דק לא לעתים קרובות: מה שאני פִּיִּשֵׁי עלי־נַעֲלָה, איני טוצא בו הִסֵּין, ועזה לך נִבְקֵשׁ מֵאֵת האלטנה, שתניח אותי במקומי.

— א, הוק, בזאת לא אוכל לעשות, לא נאה, וגם בטוח אני, כי לאחרי שִׁתְּנַגֵּל, ימצאו החיים החדשים הן בעיניך.

¹⁾ אין לי רשות.

החורים וכלל הסדקים, בתורה גדולה: כל הערה נסערה מאד, קראו בכל העליות וכלל הפרתסים, בקשו את גופו גם בטעולות הנדר – ואין, לבסוף, ביום השלישי בבקר, נמלך תם לברוק בהביות הייסות שמתחייב בהתקטבתים הישן – והנה נמצאה האפרה, דוק לן באחת החביות, זה עתה קלה לאכול סעודתהבקר: שירי מוונות שיקטילו סכל הבא בידו – והנה שוכב סרות.

דוק שוב מאושר.

כהנאה עצומה, ומקפדתו בסיו, לאי־מסנך, לאי־הקין, לבוש אותם בלואי־הסחכות, שבהם היה סגנן⁽¹⁾ כל־דבר בימי־אשרו וחומשתו לפנים, תם געיר בו בנויח⁽²⁾, ספר לו את דבר המהומה שעוררה בייחתי, נצאין בו לשוכ תקה הביתה.

⁽¹⁾ מיומה־צבעים, ⁽²⁾ כנערה של רגז.

מצוין. כנראה, אך הם מוכשרים עוד כלל לדבר ולעשות דברים שיטובו; ולא עוד, אלא ישנם בעבר י שלהם גלתה עתה החקרה החדשה היכה ספקים של עצמיות⁽¹⁾ מיוחדת. כמובן, ידע גם העתון המסומי את דוברו, (נדס) רשימות בזמנסות סחי שני הנערים.

האלמנה הנלאה הניחה את מטונו של הוק אצל במאחסי, בקיבת של ששה למאה; וכן עשה גם השופט תאציר להזנו של תם, עלדיפי בקשת הדודה פולי. ובכן החה לכל אחד מהנערים הננסה של הולאר שגלם מדי זים כזוטו! קינו ממש בהננסתו של הכתיהפססוף -- כלומר: כזו שהובסתה לו -- כי עלפירחוב לא עלה בידו לאסוף את כל הסכום מאת צאנדיעיותו. בימים הטובים ההם, החה הננסה של הולאר רבע לישבע ספסוף כי והתיר לפלגלתו של נעה לדירתו, למזונתו, למלטישה, לשיכרלמזרו, וגם להוצאתו.

השופט תאציר נקא לתם עתידות גדולות: קיה יהיה לעוררדין מצוין או לגבוריםלהמה. הוא הבטיח להשתרל, שיהקבל תם להצקדמה העבאית. ואחריו: יגנס לביתלמזריהמשפטים, כדי ישיחי מיכן לכל אחד משני בני אימנות הללו, או לשיניהם בחדר.

עשרו של הוק פין ופטרותקה⁽²⁾ של טרת הנלאה, הננסוהו עד טהרה אל תהברה המעולה⁽³⁾ -- או, ביתר דיוק: סקטוהו ודקסוהו אליה בעל-קרו -- ויסריו גדלו עד למאה. משרתיה של האלמנה קרוה את חייו בדקרוקיד נקות וקדור: רחצו אותו וסדקו את ישעיותו, ובעדים השיכבוהו על מטה מציעת, על סדינים לקטים כשלה, שאין בהם אף קתם אחד לרפואה. ולאכול הוא סחריב נקא בסכין ובגולג, ולמחות את פה במפפה קטנה; וללמוד הוא סוכיה, וללכת לביתיהתפלה; ולדבר הוא סחריב בלשון נקוד ומחוקקה, מהקנה כל-יך עד שהקצור היה לו לקרא. בקצורה אל כל אשר יפנה, דריתו סוקף קדדים וקנים של פריבות ודקראין, וידיו ורגליו אסורות בככלי הנמום.

שלישה שבועות נשא את יסריו בגבורה; ופתאם, בכקדלארעבות -- והלד אינו! שמונה וארבעים שעות בקשה וקששה אותו האלמנה בכל

⁽¹⁾ אורונווליות. ⁽²⁾ פטרו-סנין. ⁽³⁾ הסשוכמה.

הזהב. ואחרי אשר שב ירחם אליהם, הקיפו את תם בשאלות ובבקשות להגיד להם פשר-הדבר. והוא לא היה ערבן⁽¹⁾ באותה שעה, ויספר להם את כל המעשה, המל ובלה, הספור היה איך, אך קלא ענין: המסובים שתו בצמא את דבריו, ואיש לא נעו להפסיקו אף פעם אחת. כאשר בלה תם את ספורו, אמר מ' דונס:

— קצור הייתי, ישבספור שלי יש כדי להפתיע את הקהל הנכבד. אבל עכשו אני מדויב להודות, כי זה שלי דומה. כקליפת הושב' לעמת אותו שישמענו עתה. אך איני מתקעם על כך כליעיקר!
קפיו את הכסף, הסכום עלה לשנים עשר אלף דולאר וקצת. מעולם לא ראה אף אחד מן המסובים ממון רב כזה במזומנים, אף כי ביניהם היו אנשים רבים שיהנם גדול הרבה יותר.

פרק כח.

יפוריו של הזמ.

בזמן מאליו, כי העושר שנפל על ראשיהם של תם והוק לפתעיד פתאם, עורר רעש גדול בערה הקמנה והענה. הון עצום כזה, והגל במזומנים — לא יאמן כי יספר! אנשי העדה לא סקו לדבר, לתמוה, להתפלא, לעלה ולקלס, להתנבא ולהתקוטט בענין זה, עד כי רבים מהם כמעט נטרפה דעתם⁽²⁾ מדתרגשות יקרה. כל הדויכות, כל הבתים הענובים שהחזקו למעונות של רוחות, נבדקו ונחששו פמסר עד המפחות, ולתוספת בדיקה פתיו והדכו אותם, קרש אחד קרש, והפיו והטטו במסדרותיהם, כדי לנלות אוציות-חשך, וכזאת עשו לא נערים, אלא אנשים גדולים, ובהם בעלי-בתים חשובים, סקזים, קבר-ראש, שאינם הולכים אחרי חיונות ומזונות, בכל מקום שניאו תם והוק. קזיו חברות אחרים, עלצו בהם, הבישו אליהם בכבוד, הנערים לא יכלו להעלות בזכרונם, כי בזמן מן הזמנים היה מי שישם לב לדבריהם; ועתה, כל הוצא מפיחם, נשקע בכנה עזומה ונספר מאיש לאיש וקדרש לכמה שנים; כל מה שהם עושים, נחשב לדבר

(1) סמאן, (2) יצאו מדעתם.

לבל יתנו בצחוק קולם על הלצה יפה זו. ואולם גם השתיקה לא היתה
 נעימה ביותר. אך הם הסדע את הדממה בהוסיפו:
 – לחוק יש עתה מסון רב, אפילו ישאינכם מאמינים. אבל לצחוק
 אינכם צדיקים. הכו מעט ואראכם.
 ותם התסרין החוצה. הסמוכים הכינו איש אל רעהו במבוכה ותסמוך.
 ואחר תלו עיניהם בחוק; אך הוא היה כאלם.
 – סה, איזה רוח נכנס בתם? – אמרה הרוחה פילי – כלום יש
 מדעתו? אך מה אמר ומה אדבר! נער ישכמות! – – –

כל הסמון הזה—למי הוא.

אך היא לא הספיקה לנטור את מאמרה. תם שב אל האולם,
 בהתאנקו תחת פשא השקום. הוא הריק על השלחן את כל דיעה הרהב
 ואמר:
 – הנה איש אמיתי! תמצו ישל כל זה יצדך לחוק, ותצו לי!
 הסמוכים נדהמו; בפיות פעורים ובעינים מורחבות הביטו דוקס אל